

симъ и да избѣгваме царцата на сърцето ни! Колко пѣтя смъ
правили съ намѣреніе да ѝ пришушнемъ на ухо нѣкоя сладка дума
и смъ са връщали безъ да посягѣмъ да я кажемъ! Нека благода-
римъ на Бога че опытътъ ны сега научи да употребяваме подобръ
времето, когато вече малко младостъ остава на расположеніето ни
и още помалко любовь! Въ туй смѣсяние отъ готовность и страхъ
тупаше силно сърцето на Недія, лицето ѝ са причервяваше когато
помысляше че Главкъ можаше да са върне на сутрината. Но въ ми-
нутата когато първитѣ звѣзды са за искрѣяхъ на пламениата небе-
сна твърдь, Главкъ самъ са поевн въ колоната.

— Е? мила моя, чакала ли ма си?

— Поливахъ цвѣтъята и си почивахъ уморена.

— Днесъ бѣше много мараня, рече Главкъ и сѣдиж на единъ
столъ въ колоната.

— Наистина много мараня бѣше!

— Повикай ми Дава, виното на пиршеството ма запали, искамъ
нѣкое расхладително питіе.

Ето че са представи желяемийтъ случай на момиченцето, пред-
стави са тѣй да речемъ отъ самосебе си безъ съдѣйствието на Недія,
която сега тежко дышаше.

— Азъ да ти приготвѣхъ расхладителното питіе какъто го обыча
Юна, то е вино съ медъ и снѣгъ.

— Благодарѣж, рече Главкъ, безъ да издирва да ли е туй пи-
тіе обычното на Юна, и отрова ако да има приемамъ го.

Смутена и въ сѣщото време засмѣна пзлѣзе Недія и подиръ
нѣколко минути върнж са като носяше чашата съ гибелното питіе,
Главкъ го пое отъ ржката ѝ. И какво не бы заплатила Недія, ако
въ разстояніе на единъ часъ само бы тя могла да гледа хода на
ожиданіята си? ти бы видѣла първото изгрѣванье на любовьта, дѣ-
ло на нейныйтъ рждъ, бы са поклонила съ персидско благочестіе на
слънцето косто, какъто тя лековѣрно си въобразяваше, щѣше да
уничтожи мѣдната нощъ на душата ѝ. Сѣщото безпокойствіе мжча-
ше тшеславната дѣщеря на Диомеда, но колко бѣхъ различни сте-
наніята и мыслитѣ на безокото момиченце! Колко суетна и жало-
стна бѣше страстьта ковто ѝ налагаше едно толкози страшно пред-
пріятіе! а каква низка завистъ, каква жажда отъ неблагородно от-
мъствяване и ожиданіе на подло вѣстържествуване осквърнявахъ
чувството което Юлія наричаше любовь! Въ простото сърце на Те-
салийката страстьта горѣше чиста, нераздѣлна, непорочна отъ сѣко
друго намѣреніе несвойственно на любовьта: Страсть, да, на душа